

Helsingissä 19te 96.

Oma kultani!

Kiitos kirjestasi, Maijaseni! Olin jo kovin levoton perjantaina, kun ei nuo "rivit" näkyneet, vielä koska olin näkönyt unohtanut sen, että meidän häät vietettiin Paulovan salissa (!) — ja niissä oli sekä surua että iloa... Kiitos myös onnentoivotuksestasi: usko, toivo, rakkaus... —

Olen iloinen tuosta sanomasta, että sinä mielelläsi jätät Nitisi luo kesän ajaksi; sillä kyllä olen muistanut, että hän rukka jää perin yksinmäiseksi koko talveksi, ja varmaan hän ei sitä niin paljon tuntisi, jos nyt teet suven hänelle hauska katri. Taitaapa se siksi käydä tallakin puolella, kyllähän sille näyttää, että kaupunki

Kiin jäädään, ja itseksitähän se oliv, jos si:
tä suurisimme. Ja jos nyt jäädään kumpikiin
kotuisimme, niin kuumminkin tavataan muutamak-
si ajaksi: tulemme kyllä taältä sinua ja
sitiäsi katsomaan. Sitäpaitsi on mulle ilo:
sanoma! Meidän luovu onukaan 2 pni Tou-
kokuuta aamulla olen Pietarissa, siis lauvau=
taista viikko, Helsingistä lähdän perjantapäivä-
tana, Touvon, että se näin sopii Teille; jos ed,
niin kirjoita. Lauvantain, sunnuntain ja ma-
nantain saamme olla yhdessä. Tiistai-
aamuna tulee taas olla Helsingissä. Voi Maija! Ja
sitten sinä muutama viikko myöhemmin tulet
meille ja sitte taas kesällä tavataan ja sitte
taas syksyllä ja — luontuupa siltä, niinkuin
ei meidän enään tarvitseisi ollakkaan niin
kauvan eriltään. Ja luonnollistahan tuo on —
ollaankaa toistemme onat! —

Täällä ei myöskään vielä ole varmaa tietoa,
koska koulut loppuvat eikä siis myös koska si-
tänpäiväitukinto suoritetaan. Vaan kuulun,
kuin olisi Helsingin Tienvoissa; luultavasti 21:n tai
22:n pni Toukokuuta. Sitten kirjoitan tarkemmin.
Voi olisit utelias tietämään, mitä kummia

täällä tapahtui. Rauhoitu, kuttani, ei se mitään erityistä juuri ollut — ne on ne asiat, joista olen luvannut puhua Aidille. Liian pitkäksi tulisi kertoa kirjessä. Sen voin sanoa, että ne koskee minua ja siis myös sinua „tulevaisuutta”. Odotahan, niin saat tietää. —

Lansit ajattelevasi muu vain Pekkana. Se on oikein, armas: Maija ja Pekka Ernst. Niin se pitää olemaan. Kyllä jidain Toisestakin ni: mestäni, mutta sitä ei saa kirjoittaa Elias, vaan Elias ja se on äännettävi „Elias”. Melkein vielä mieluummin kirjoitan Elia, joka on italialainen muoto, koska se alkukielellään hebreaksi kuuluu Elijäh ja merkitsee: „Herra on turvani ja toivoni”. Kaunishan sen nimen merkitys on. Mitä Pekka merkitsee, sen kai tiedät. „Pekan” latinalainen muoto on Petrus, ja Petrus eli Petros merkitsee „kallio”. (Jesus sanoi Simonille: „Sinull jidäin kutsuttaman „Kephas” eli „Petrus”, sillä uskosi on se „kallio”, johon seurakunta perustuu”). Pekka sentähden tavallisesti selitetään: „luotettava”. . . . Mitä Maija

ja merkittävää, sitä en nyt kerro. Oskaan tassa
jo kylläin jättää kielitieteellinen luvata! —

Kesken kirjoitustani tuli vieras. Nyt pos-
ti kohta lähtee, joten täytyy lopettaa vaan
tuhausilla lämpimillä, lämpimillä Terveh-
dyksillä, oma rakastettu Maijani. Mi rous-
hote

Pekkaasi

Terveiset Äidille ja Teille molema-
mille meiltä kaikilta!

Kirjoita! Pian, kulta, saat nähdä
Pekkaasi. Tuleeko Gerde mukaan, sitä tie-
lysti en voi luvata. Kättäkin on viikansa.
Vaau kuumuuskraa tuo mieltävän. — —

Kuutu, kuutu!